

UJKOR

ORSZÁGOS PINCZÉRLAP.

Megjelen minden hó 1-én, 10-én, 20-án.

Előfizetési ára:

Egész évre	12 korona (6 frt)
Fél évre	6 korona (3 frt)
Negyed évre	3 korona (1.50 frt)

Szerkesztő és lapfőigazgató:

FLÓR GYÖZÖ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Polgár-utca 17. szám.

Hirdetések felvétele ugyanott.

Kéziratok nem adnak vissza.

Feltámadás.

Feltámadt Krisztus e napon!

Alleluja, hála legyen az Istennek . . .

A magasznak égiességétől a lelkek elbűvölve s a szent áhitattól áthatottan, a lények mintegy megdicsőítve érzetten mondják a szentgyház e fenséges szép énekét, a bensői érzelem valódi fenkölt és kenetes hangján:

»Alleluja, hála legyen az Istennek.

Mi szép! Mi lelket felragadó ünnep ez, a feltámadásnak szent ünnepe!

Az egész világ örül, az egész világ népe — bár millijom és millijomok nyomoru létjük fenntartásáért a legnagyobb nyomorban is küzdenek — öröm és vigaságban van . . .

A folytonos gondharczoktól hányt és felzaklattott lélek lecsillapodva, a bensők mélyén, a fájó hatások helyén örömezzetek kelnek és merítik boldog-boldogtalanok énjét egy nem földi mámor, egy égi kéjelemben.

Meg van nyugodva minden s e boldog nyugalom teljében érzi magát lenni úgy koldus, mint király, gazdag és szegény egyaránt. — Mert:

— Feltámadt Krisztus e napon!

Ki fent az égen fogantott s kinek jövetelét — mint az emberiség megszabadítójának — az égen egy csillag jelezte:

Ki, lent a földön egy dűledezett istállóban a barokk közt született s felnöve hirdette az emberek között a hitet és szeretetet:

Ki, az emberiség legsötétebb lelküi, az értelmetlen s buta tömegettől a kínok kálváriájára, halálra hurcoltatott:

Feltámadott . . . !

Egy sötét gondolat iramlik ki agyamon rémes gyorsasággal s bensőm egy borzasztó sejtjelemszerűségnek érezi különös hatásait. A lelkem elborul és sötétül elmém előtt sávosan meg-megrezdülő s gyorsan elenyésző fényeket vélnek látni lelki szemeim, a midőn ezen díszes ünnepi sereget — kinek Alleluját zengő ének áráját, mint egy égieknek földre halló, lassu, vontatott zenéjét hallok — magam előtt elnézem.

Az egész világ örül, az egész világ népe — még a legutolsó, a legnyomorultabb is — ünnepel s vigad, csak azok nem örülhetnek, csak azokból nem látok itt egy alakot is — kik a mi népünk — a pinczérség közül.

Egész nap s éjjel, egész hét és hónapon át fáradsz s küzdenek pihenetlen, egész éven át török magukat s még csak annyi kis szabadságra sem jut nekik idő, hogy egy ily dicső szent napnak magasztosságából vehetne lelkük egy-két pillanatnyi örömrészt . . .

A legutolsó »kreizleros« becsukja ajtaját, a varga segéd- és inasnak a tőkére dobva szerszámai, a göröngyös földet művelő parasztnak egy sarokba téve eszközei és mennek részt venni a közös örömekből . . .

A »pinczérség« pedig »posztón« állva, az örökös bennlételett megmoptult lelki érzellemmel végzezi — vagy vár a teendők végzésére.

Annyira le van kötve, annyira le van láncozva, hogy egész esztendőben még egy megünnepelni való vasárnapja sincs s még csak azokat a szent ünnepeket sem tüheti meg, a melyeken Krisztus urunk született és feltámadott . . .

Pedig Isten fia, Jézus Krisztus, az összes emberiséget váltotta és szabadította meg, az összes emberiséget halt meg a keresztfán: tehát akkor szent vétét mi értünk is hullat! . . . Vagy talán nem? . . . Vagy talán a pinczérség annak az emberiségnek nem egy részese? . . . Mi tehát? . . .

Ezen utóbbi szavakra várunk választ. S mikor már ezen szavaknak elméletbeni értelmét fel tudjátok fogni, mikor majd ezen szavakra már megfelelni is tudtok, juttatjuk ismét és újra eszetekbe, hogy igenis ti is azon emberiség közé tartoztok, a kikért . . . feltámadt Krisztus e napon!

De míg azon szók jelentőségét meg nem értitek, Isten és embertől elhagyatva lesztek és maradtok az élő emberiség élő halottai, nem élvezve hah, még csak annyi kis jogot sem, hogy — mint az a legutolsó földmunkát végző — egy ily szent napon ünnepelhesetek . . .

De nem — meg fogjátok érteni, meg fogjuk mindannyival érteni, hogy ti is emberek vagytok és mint embereknek, néktek is vannak létjogaitok. Ne kételkedjé-

tek azon, hogy emé jogokat meg nem szerezhetjük, mert meg fogjuk azokat kapni. Mert valamint honi szent törvényeink jogait megvédik mindenkinek, úgy nekünk is biztosítani fogják azt . . . Csak — mint honfiak — tegyünk azok keretében és azok határain belül.

Minket rejtett czélok nem vezetnek.

Mi nyíltan és felemelt fővel, utunkban senkítől fel nem tartóztatva haladunk egyenesen azon irányba és czél felé, melyet mi magunk tüzünk ki magunknak s mely nem más, mint a magyarországi pinczéség szabadsága . . . Igen, a magyarországi pinczéség szabadsága, melyet már oly gyakran és amelyet még oly sokszor fogunk hangoztatni s mindaddig, míg csak mindnyáján meg nem értenek bennünk és szavaink igazságát.

Szent az Isten és szent az igazság, a mely mind öröktől fogva és örökké létezik és a melyért az örök Istennek egy fia emberré lett, meghalt és halottaiból — a mai szent napon:

Feltámadott! . . .

MOZGALMAK.

Felkelt Budapest, hogy ezen szent ügyet — a mely iránt Magyarországon majdnem egy időben indult meg mindenfelé a mozgalom — magáévá tegye, s kezébe véve vezesse tovább azt a megvalósulás percéig. Mozgalmunk-

hoz — a hazánkban levő kartársakon kívül, mint már ezt következtetni is lehetett Frenreisz Ferencz Londonban levő t. honf- és kartársunk leveléből — csatlakoztak a londoni magyar kartársak és párisi hazánkfiainak élén szintén két ügybuzgóknál áll, ifj. Frenreisz Antal és Vizmathy Béla. Az eszméért tehát nemcsak mi magyarországiak, hanem külföldön élő magyar kartársunk is lelkesülnek és azon vannak szívvel-lélekkel, hogy a szent czél mielőbb megvalósuljanak. De lássuk mozgalmi hireinket.

BUDAPEST.

A budapesti előkelőbb, mint Hungária, Royal, Bristol, József főherczeg, Continental stb. szállodák főpinczérei f. hó 4-én a Royal szállodában Bauer Károly főpinczér ur elnöklete alatt megtartott értekezleten — vagy ötvenen — az »Ujkor« pinczér lap által czélba vett s felkarolt eszmét teljesen elfogadva — határozatba hozták, hogy az ügyet a budapestiek kezükbe véve vigyék azt a mielőbbi megvalósulás czéljához. E végből határozatba vétetett még, hogy legkésőbb egy hónap leforgása mulva a budapesti pinczér-egyletnél egy rendkívül összehívott közgyűlésen állanak elő egy abbeli indítványval, hogy a mostani alapszabályokat átformálva, illetőleg hogy a pinczér-egylet alakuljon át Országos Pinczér-Egyesületté. Az Országos Pinczér-Egyesület alapszabályai kidolgozásával Bauer és Berkovits urak bizattak meg. (Ezen alapszabályok tehát körülbelül a miénkkel egy időben készülnek el). Az értekezlet ezután átalakult »Asztaltársasággá«, melynek összejövetelét mindlen héten egyszer. Péntek este

AZ „UJKOR“ TARCZAJA.

Kis emberek, nagy emberek.

Midőn még nem volt e földön

Az állatok között ember.

Egyenlőség uralkoda.

S a midőn még nem volt egyeb

Csupán szárazföld és tenger,

Nyugalom és béke vala.

De eljöttek az emberek

Hamar, hogy itten lakjanak,

S gyorsan mindent megszerzének:

Nagyságot és szolgaságot;

Köztük tehát azért vannak,

Nagy emberek, kis emberek.

Pedig egy-sár mind a kettő:

Egyik olyan, mint a másik;

Egyenlőnek van alkotva.

Egy sem ur és egy sem szolga

Hiszen most is együtt uszik

A közös árban karczolva.

Alkotának önmaguknak

Törvényeket s erkölcsöket:

Hogy azok szerint éljenek.

Hm, de azóta nincsen lélek,

És hová lett a becsület

Kis emberek, nagy emberek?

Hát az ész? oh az a nagy ész

Hová futott előlelek,

Hová rejlt ő el magát?

Elmenekült már régen s mert

Attól fél, hogy megöletté,

Rongyokba burkolta magát.

Azóta eszletem minden:

Kor, irány, eszméáramlat,

S oly szegény tires lelkelek;

És az élet oly nyomorult!

Mert az észre ki sem hullgat:

Kis emberek, nagy emberek.

Kis emberek, nagy emberek;

Hová futtok fejletvesztve:

A boldogság felé talán?

Vagy pedig a végzet üldöz,

Nyugtót, békét nem engedve

Rohantok most az ész után?

Vivmányok és találmányok,

Mikre csak rá bukkanatok:

Nem dicsőség, elhagyjáték,

Észnélkül ti mit akartok

S nagyok vajjon miben vagytok:

Kis emberek, nagy emberek.

9-től fogva van. Az »Asztaltársaság«-nak hozott czélhatározatai között, legnagyobb fontosságu, amelyben kötelezik magukat az A. T. tagjai: az »Asztaltársaság«-nak minél több híveket szerezni és mindenek előtt arra törekedni, hogy a t. főnök urak meglegyenek nyerve arra nézve, miszerint ezután »férii szemelyzetet« nem fognak ügynöktől, csakis a már megállapított (helyt) egytelni rendelni.

Budapesti t. kartársaink ezen értekezletén Gáll Andor ur a Bp. pinczér-egylet elnöke is jelen volt s a fentieket nemcsak magáéva tette, hanem kötelezte ő is magát, hogy a czélok mielőbb sikerüljenek — ez ügy érdekében mindent elkövetni.

Keményünk tehát már nemcsak biztat, hanem kecséget is és el lehetünk rá készülvé, hogy mór a legközelebbi hónapok minden remény és várakozásainkat felel fognak mulni.

Föl tehát hazánkunk minden kartársai, mint a budapestiek, fogadjatok el magatoknak és küzdjétek: *lételek, szabadságot és becsületteket.*

Üdvözöljük a t. bpestieket és az eszmék előharczóit!

Szombathelyi mozgalmi bizottság.

Az »Országos Pinczér-Egylet« hívei.

Az »Ujkor« kezdeményezése folytán keletkezett és a szegedi és győri pinczér-egyletektől felkarolt mozgalmat alulírottak pártolják és egyuttal oda fognak törekedni, hogy mozgalmunk, mely immár az egész országot felrúzza tespedéséből, minél szélesebb dimenziókat öltson s ezáltal mihamarább ezélt érzünk. Egyuttal felfogjuk a debreczeni kong. rendező-bizottságot kérni, hogy a napirendbe vegye fel az Országos Pinczér-Egyletet.

Szombathely, 1898. ápr. 4.

Nemes Ignác
Szántó Mihály
Rehling Gyula
Pösch Antal
Heigl István
Ifj. Wallner János
Csernyávis Sándor
Klein Adolf
Weber Károly
Dantlich Gyula

Wall Gusztáv
Haller Dező
Pösch Gyula
Golléris József
Willich Nándor
Szabó Imre
Fekete Géza
Brenner János
Taschner György
Weiss Zsigmond.

Szent ügyünknek megnyerve Szombathely és Szombathelyi egyuttal mar az egész Dunántul . . . Még csak egy végvárunk van ott, amelynek is mielőbbi megnyerése végett Ödön Kálmán urt — Hungária szálló éhordó Bpest — kértük fel, hogy lépjen az ottani (Pozsony) ismertebb szakegyeinkkel összekötetésbe a mozgalomra vonatkozólag. Jövő számunkban tehát mar onnan is várhatjuk a kedvező híreket. Üdvözöljük a Szombathelyieket és igaz elismerésünk a vezetők ügybuzgó és önzetlen fáradozásáikért. Figyelmeiket kérjük Győr, Szombathely, Pécs felé fordítani. Kolozsvár, Temesvár és oh — „Árad.“

Pécsről. Minden kiválóbb szellem és szaktehetőségünk az ügy élén. Tisztelet főnökeink ügyünknek megnyerve elvileg azt magukéva tették és anyagilag mint erkölcsileg is támogatni fogják azt. Az értekezletet 12—13-dikára hívjuk egybe. Továbbá t. tudósítunk még azon biztos reményét is kifejezni, hogy Pécsset egy kartárs sem fog kimaradni az üdvös mozgalomból. — Tiszta szívünköl küldjük üdvözlésünket az igazán nemes gondolkozásu és őszinte ügybuzgó kartársainknak.

Kas a. Kalmár Fábán az Európa szálló főpinczérétől várjuk a jó híreket a mozgalomra vonatkozóva, ki t. kartársunk ott mindent elkövet ügyünk érdekében és remélhetőleg nem kimélt fáradozásait siket is fogja koronázni.

Beszterczen Hurth Lajos és Pimperl János főpinczér urak állnak a mozgalom élén és tesznek meg mindent ezéljaink kivételéséért.

Zimony. Hirschl Gyula és Valentin Fercencz urak ügybuzgó és önzetlen fáradozásaik folytán már az ottani alkalmazásban levő kevés számú magyar kartársak ügyünknek megnyerve vannak.

Kis-Czellből Guth József ur a vasuti vendéglo I. oszt. főpinczére értesitet bennünket, hogy Kisczell és vidéke kartársai a szent ügynek mielőbb meglesznek nyerve. Üdvözlét az igaz ügybuzgóságért.

Félegyháza. Grosz Károly a Korona szálló főpinczére lelkesitet buzdit az ügyek érdekében.

Sopron. Goltfrid József ismert nevű főpinczér, és kiváló kartársunk, mint Weisz Sándor ur. az O. P. E. eszméjének őszinte hívei — fejtik ki ügybuzgó fáradozásait és ismertetik az ottani t. kartársakkal meg a czélokat melyeket megvalósítani mielőbbi szándékunk. — Üdvözlét a nemeseknek, kik fáradságot nem ismerve járnak el kartársaik között, hogy azok is mielőbb megismerjék azt, mit egy pár ho leforgása alatt kivétel nélkül meg fog teljesen ismerni a Magyarországi Pinczéri-kar.

BUDAPESTRŐL.

Tekintés szerkesztő úr!

Európa fővárosai közül egyetlen egynek van független pinczér-egylete, mely eszményi pinczér-egyletnek felt meg, és ez a város Páris . . . Es mi módon érték el ott ez üdvös cél? . . . Engedje meg, hogy erről egy pár sort írjunk.

1843-ban sikerült a párisi kartársaknak minden nagyobb mozgalom nélkül a szálloda-tulajdonosokat és vendéglősöket annak megnyerni, hogy egy nemzetközi pinczér-egylet alakításában segítségükre legyenek, erre Ön méltányosan azt fogja mondani, hogy hajja, ha minálunk ez valaha sikerült volna, akkor ez a kérdés már rég el volna intézve és ime ezen alapul a tévedés.

Mit tettek a párisi vendéglősök és szálloda-tulajdonosok? Semmi egyebet, mint hogy komolyan kötelezték magukat, csakis az egy létesítendő pinczér-egyletből pinczér-egylet fölfogadni, a mi által azt érték el, hogy még protectio is lehetetlen volt, t. i. ha egy szállodás saját bányját vagy öcsését felakarja venni, kénytelen őt az egy-lethez utasítani, hogy onnan küldjék egy egytel levél kíséretében; megszünt ott minden helyszerezőség és minden más egytel, egyszerűen azon okból, mert tőlük foglalkozást nem kaphattak, főnökök hozzájuk többé nem fordulhattak és így nagyon természetes, hogy a pinczér-egylet megalakult és idővel annyira megerősödött, hogy ma bátran mintaképül szolgálhat bármely országnak. (De a miénk, ha létrejön egy kicsinyt még ennél is különb fog lenni.)

Hogy tehát mi is ezen létesítendő pinczér-egyletünk már alakításánál meggyökeredett és erősödöttnek tudjuk, azt a módot, azt az eljárat kell választanunk, mint párisi kartársaink t. i. főnökeinkkel pártfogását előzetesen megnyerni.

Ajánljuk tehát, hogy először is t. főnökeink a szálloda és vendéglős tulajdonosokat igyekezzünk valami módon megnyerni s birmi igéretüket, hogy azok bennünket ezen céljaink kivihetésénél támogassanak. Es ezt tudván, mi nemcsak ígérjük, hanem ez esetben szívvel és lélekkel oda fogunk hatni és azon leszünk, hogy ezen szent ügy az Országos Pinczér-Egyesületnek eszméjét a budapesti kartársak is magukévá tegyék és hogy az mielőbb létrejőjön!

Tisztelelő

Ádám Jenő, Szommer Ferenc, Böhm Lőrincz,
„Hungaria szálloda szobafőpinczérei.“

Ezen fennebi sorok után megjegyezzük és felkérjük a szervezés alatt álló és szervezendő mozgalmi bizottságok t. vezető és vezérégeit (a már szervezetek elvégzették ezen dicséretre méltó teendőket), hogy ne mulasszák el főnökeik, a t. szállodás, kávé és vendéglős urak elvbni hozzájárulását ügyünknek, és erre név s. k. név alá írásaikat megnyerni. Tovább pedig s különösen b. figyelmében hozzuk mindenkinek, hogy csakis programunkhoz hiven járjanak el, a mire név s. k. név alá álló alapszabályait lapunkban legközelebb teljesen részletezve fogunk megismertetni, hogy arról a pinczéri kar még idejekorán mondhanoss helyes vagy helytelen véleményt és értesíthessen bennünk a kifogás alá eső pontokról.

az „Ujkor“ szerkesztőségé.

Üdvözet Londonból.

A mozgalmi bizottságoknak.

Londonban lévő t. kartársaink a napokban egy helyen összejöttek és a magyarországi honfi- s kartársaik körében megindult mozgalmakat tárgyalva, elhatározták maguk közt, hogy távol fekvő szeretett hazájukbeli kartársaik az üdvös eszme megvalósítása körül kifejtett nemes ügybuzgalmukért az »Ujkor« pinczér-lapban üdvözölni fogják. Az üdvözölő levelet »Freireisunk« ki fáradságot nem ismerő eszménket már majdnem az összes britt földön ismertette az ottani honfitársakkal — köldötte be szerkesztőségünkbe . . . Az üdvözetlet itt adjuk:

Üdvözet tőlünk, a budapesti, szegedi, győri és az összes mozgalmi bizottságoknak . . . és kívánjuk szívünk mélyéből, hogy az önzetlen fáradozásaitok a szent sikerléts koronája mielőbb ékesítse. . .

Eljenek az összes mozgalmi bizottságok!

London, 1898. márczius hó 30.

Lach — Kiss — Szilágyi — Lánczy
Tachler — Sturm — Szarvas T.
Freireisz F.

Üdvözet Szegedről a Londoniaknak.

A Szegedi Mozgalmi Bizottság, mint asztaltársaság f. hó 4-én tartott összejövetelén a londoni kartársak üdvözlöte felolvastatván, egyhangulag elhatározta azokat hálás köszönetének nyilvánítása mellett üdvözölni s ezt jegyzőkönyvileg is megörökíteni. — Az üdvözetlet így hangzik:

Nagy-Britanniában s Londonban élő szeretett honfi- és pályatársainknak, kik hazánkban s köreinkben a saját érdek és céljaink kivihetésére megindult mozgalmakat b. figyelem- és érdeklődéssel kísérük s mint az abban egyik résztvevőt, minket is üdvözölnek —

fogadják azon mélyükből áradó s irántunk jó indulatukért hálás köszönetünk őszinte nyilvánítása mellett teljes tiszteletünk és honfíú üdvözlöttnket.

Szeged, 1898. április hó 4.

A szegedi mozgalmi bizottság.

Köszönet nyilvánítás.

A szegedi szállodás, vendéglős és kávé urak, mint tisztelt főnökeinket azon nemes s kész elhatározásukért, melyben az Országos Pinczér-Egyesület eszméjét helyesnek találva, az iránt pártolásukat megígérték. S ennek kötelezésére s. k. név aláírásukat adták — a legmelyebb s bensőbb tiszteletünk kifejezése mellett hálás köszönetünket nyilvánítjuk.

Szeged, 1898. április hó 4-én.

A szegedi mozg. bizottság tagjai.

Magyarország pinczéreihez!

(A társadalomról, annak fejlődéséről, a pinczerek társadalmi helyéről és annak fejlődését előmozdító kötelességeiről!)

Irtá: Siposs Jenő.

Az első emberek, kiknek sem rendes lakóhelyük, sem alkalmas ruházatuk nem volt, sokat szenvedtek az idő viszontagságaitól, hideg esőben, viharban.

De az még sem keserítette el annyira az első emberek, mint a vadállatok üldözése, azok vérszomja.

Mit tettek, hogy a vadállatok üldözései és vérszomja ellen megvédehessék magukat? Az első emberek belátták, hogy egyenként, egymástól külön-külön váltan nem tudják magukat megvédeni a vadállatoktól, kezdtek tehát akként gondolkodni s tenni, hogy felkeresték a közelükben tartózkodókat, egybehívták azokat és így lassankint egyesültek. Így aztán már nem bánthatták őket a vadállatok, de ha mégis megtámadtattak, képesek voltak az önvédelemre.

Igy kezdődött az emberi társadalom, így jöttek létre a falvak, a városok, az országok és így az egész világ.

Már a társadalom keletkezésekor voltak emberek, kik elmésségük vagy erejük által tekintélyt szereztek maguknak a gyengébbek előtt. Ezen tekintélyükkel — már akkor befolyásolva magukat — uralkodtak és zsarnokoskodtak a gyengébbek felett, hogy maguknak kincseket és könnyű megélhetést szerezzenek.

Igy aztán a társadalom mindjárt keletkezésekor kezdett szétoszlani vagyis társadalmi osztályokká alakulni, mely társadalmi osztályok az egygyentehetségű, rangu és erejű embereket osztályozták. Ezen osztályozásoknak lett aztán az a következménye, hogy egyes társadalmi osztályok elmaradtak a haladás kocsiától. Elmaradtak, még pedig annyira, hogy ma már amazok az elmaradtnak létezésüket sem akarják tudni.

Ezen elmaradottak közé tartozunk mi is, Magyarország pinczérei, egybe foglalva társadalmi lét- és tekintélyünket.

Igen! mi vagyunk azok! — Igen! a mi társadalmi állásunk az! a mely sem nekünk, sem pedig a mai kornak meg nem felel.

De hát, hogy jutottunk oly társadalmi állás- és tekintélyre, a mely sem nekünk, sem másnak meg nem felel? Az jól tudjuk, hogy a társadalmi tekintélyeket nem hivatalosan emelik és süllyeszti. Tebát akkor miért vagyunk mi mégis oly helyzetben, a melyet meg nem érdemlünk?

Kedves kartsársaim!

Tekintsünk jól és szorosan magunk körül vagy vizsgálja meg mindenki magamagát, vegyük saját személyünket jól vizsgálat alá. Ha ezt megtettük, azon örövendetes tapasztalatra fogunk jutni, hogy mi, a kik pinczerek vagyunk, mindnyájan tisztességes, önreretes és jellemes, úri emberek vagyunk. Egész bátran, teljes határozottsággal merem és tudom ezt állítani azzal szemben, a ki egénységünket és nem hivatásunkat veszi szigorúan tekintetbe.

De hát, ha mi mindnyájan — a kik pinczerek — mind tisztességes, önreretes és jellemes úri emberek vagyunk, miért gátolja akkor fáradságos munkánk és hivatásunk azt, hogy elérhessük a magunknak megfelelő társadalmi tekintélyt? És miért nem vagyunk mi — mint pinczerek — is apály becsületes úri emberek, mint a minők egéniségeink?

Azért, mert mi mindig *büszkek voltunk* becsületes jellem- és tiszta önreretünkre, még pedig oly *annyira*, hogy nem törődünk soha a hozzánk legközelebb állókkal, *nem féltünk a szennytől*, hogy az ránk ragad. Megtörtük közvetlen közelünkben azon romlott egéneket, el hagytuk szaporodni azon kétes elemeket, *kik a pinczér nevet teljesen bemoocsokolták és a kik társadalmi tekintélyük és békés existenciájuknak teljes megemlézői lettek*.

Kedves kartsársaim!

Ezen fentebb aláhuzott sorokban megmondtam, hogy miért nincs társadalmi tekintélyünk és existenciánk, tisztességsége miért pusztult el.

Most már megmondom a módot is, melyben mindazokat újra visszaszerezhetjük. Egyesüljünk! Igen, egyesüljünk és teremtsünk, létsítsünk magunknak egy „*Ölthont*”, egy „*Szűllőházat*”, a melyben csak magunk, mi pinczerek, legyünk egymástól testvérileg körülvéve. Nevezzük el ezen otthonunkat, ezen szülői házunkat és *várnakal*, mely továbbra megvédené bennünket azon férgeltől, melyeket ugy elhagytunk szaporodni: „Országos Pinczér-Egyesület”-nek. Legyünk szigorúan a tagok felvételénél, ne hogy ismét közbénk furakozzék valamelyik azon elemekből, de viszont, hogy közülünk egy se maradjonson ki, siessen mindegyikük minél előbb hollétét tudatni (az „Ujkor” szerkesztőségével Szeged, Polgár-utca, 17.), hogy egyesületünk létezése mielőbb megalakulhasson. És hogy akkor azon kijelentéssel, „*hogy csak az viselheti jogosan a pinczér nevet, ki az „Országos Pinczér-Egyesület”-nek tagja.*” leplezhessük le azon, mi ruhánkba bujt, elemeket, kik nem közenk valók.

Ennek megtörténte után elértük azon társadalmi tekintélyt, melyet *megérdemlünk* és a melyet most . . . nélkülözünk kell. Tehát, hogy az a valóságban is és pedig mielőbb meglegyen, szervezkedjünk, szervezkedjetez mindentűt, tartsatok össze és tegyünk mindent egy gondolat- és egy értelemben.

Mindezeket tenni ne késlekedjetez kedves kollégáim, mert:

Itt az idő, most vagy soha! —
Rabok leszünk vagy szabadok!

A nagy közönség.

A társadalom és a pinczérség.

Hely szükje miatt a jövő számban. *

KÜLÖNFÉLÉK.

Felhívás előfizetésre!

Az »Ujkor«-nak hatodik számát nyujtik át ma t. olvasóinknak és elég bizonyítékot arra nézve, hogy a minő szavakat legelső számunkban hangoztattunk, valjuk azokat most is magunknak.

Az »Ujkor« szabad és független.

És amint ebből az elvből indultunk ki, fogunk is ezen elvi uton haladni senkítől meg nem akadályozottan, senkítől fel nem tartóztatva. Ezen elvünknek — mint most — mindig tántoríthatlan hívei vagyunk. Részrehajlást nem ismerünk, véleményünk mindig nyílt, bator és őszintén mondunk mindenről és bárkinél eljárásáról. Jogainkat — a pinczérség jogait megvédjük bármikor és bárki ellen és ha nincs mit megvédeni, ha nincsenek meg a pinczérséget megillető jogok, minden terekvésünktől oda fogunk hatni — a mi célunk is — hogy a jogtalanok jogokat kapjanak.

Midőn az »Ujkor« mindezen fentiek egyezőval pedig a hazai pinczérség minden érdekeinek érvényt szerzeni tüzte ki céljául, felkérjük a magyar pinczéri karnak minden egyes és értelmes tagját — hogy minden céljaink — hogy az Országos Pinczér-Egyesületet, hogy a magyar pinczérség szabadságát — mielőbb megvalósíthassuk és megteremthessük — lapunk az »Ujkor« pinczér lapot, kegyes pártfogásába venni és arra előfizetni mielőbb sziveskedjen.

A Ujkor előfizetési ára:

Egész évre	12 korona
Félévre	6 »
Negyedévre	3 »

Az előfizetési díjakat postautalványon és kérjük mielőbb beküldeni.

**AZ „UJKOR”
szerkesztősége és kiadóhivatala
Szeged, Polgár-utca 17.**

A Debreczenben, 1898. évi május hó 10., 11. és 12-ik napjain magyarországi szállodások, vendéglősök, kávécsok, kormsmárosok, pinczerek és kávé-szegédek országos kongresszusának és ezzel kapcsolatosan a Sz. V. K. P. K. O. Nyugdíjgyűlése szervező közgyűlésének

PROGRAMMJA:

1898. május hó 10-én. 1. Délután és este: az érkező fővárosi és vidéki szaktársak fogadtatása a debreczeni pályaháznál és azoknak elszállásolása, 2. Esti 1/28 órákor: fáklyás-zene a debreczeni politikai és városi hatóság fejének és a kongresszus diszelnökének tiszteltetére, 3. Esti 1/29 órákor: ismerkedési estély az »Angol Királynő« szálloda helyiségében.

1898. május hó 11-én. 1. Reggel 8 órákor: gyűlekezés a »Bika-szálloda« disztermében; a vendégek üdvözlése Hauer Bertalan debreczeni ipartársulati elnök által. 2. Reggel 9 órákor: az országos kongresszus és szervező közgyűlés a következő tárgysorozattal:

1. Megnyitó beszéd, tartja Boczkó Simmel diszelnök, Debreczen sz. kir. város főkapitánya.
2. Elnöki székfoglaló beszéd, tartja Bokross Károly, a kongresszus vezető elnöke és a kongresszus diszelnökének megbeszélése.
3. Egyesületi kiküldöttek megbízó leveleinek átvizsgálása; jelentésétel. Házasabályok felolvasása.
4. 1897. évi július hó 8-án tartott országos kongresszus X. sz. alatti határozata értelmében a szállodás, vendéglős, kávé, kormsmáros-

ipar és ezen iparágak alkalmazottai foglalkozásának képzéséhez keres tárgyjában a nagyméltóságú magy. kir. kereskedelmi miniszter urhoz felterjesztendő memorandum elfogadása. Beterjesztő: dr. Benedek János.

5. A fentartó-bizottság beszámolója. Tartja: Nérey Dezső, a fentartó-bizottság elnöke

6. A kongresszus berendezése, átalakulása szervező közgyűlése. Előadó dr. Solti Ödön ügyvéd, orsz. nyugdíjgyesületi jogtanácsos.

7. Szavazatszedés küldetésének alakítása és az alapszabályok 16. §. a) pontjában előírt változtatások megjelölése. (Elnök, két alelnök 12 igazgatói tag, 3 felügyelő-bizottsági tagnak 3 évre és a nyugdíjgyesület tiszteletbeli tagjainak életösszegekre való megválasztása).

8. Választmányok székhelyeinek megállapítása.

9. Jövő évi közgyűlés helyének megállapítása.

10. Alaptörvényhez hozzájárulás kérdésében az egyesületek kötelező nyilatkozatainak bterjesztése, ez alapon való meghatározása azon egyleteknek, melyek tagjai a 14. §-ban foglalt kedvezményt igénybe vehetik.

11. Indítványok tárgyalása.

12. Záró-beszéd. Tartja: dr. Benedek János ügyvéd, ipar-társulati jogtanácsos.

Délután 2 órákor szünet.

Délután 4 órákor a kongresszus folytatása.

Este 8 órákor bankett a kongresszus tagjai tiszteletére a „Bika” szálloda dísztermében.

1898. május hó 12-én. 1. Reggel 8 órákor: gyűlékezés a »Hungaria» kávéházban. 2. 9 órákor: a tanácskozás esetleges folytatása. Ennek befejeztével Debreczen város nevezetességeinek megtekintése. Termény- és ipar-telepek meglátogatása; kirándulás a »Margit-fürdőbe» a Nagyerdőre, esetleg a Hortobágyra. 3. Este 8 órákor: zártkörű majális a vendégek tiszteletére, a nagyerdői »Dobos»-pavilonban.

A kongresszust rendező-bizottság tisztikara: Boczkó Sámuel díszelnök, Debreczen szék. bír. város rendőrkapitánya; Bokross Károly, a kongresszus vezető elnöke; Hauer Bertalan, Nérey Dezső, a budapesti fentartó-bizottság elnöke, Milleker Lajos, Dr. Benedek János, Privitzer József, Kovács Dezső, Vetéssy Béla, Dr. Solti Ödön, F. Kiss Lajos, Erős Jakab, Rosenberg Simon és Bornyász József.

A szegedi pinczéség köréből. Zivataros napja volt a Sz. P. A. T. legutóbbi összejövetelének. Fújt a szél és szakadt az eső. Azt hittük, senki sem fog az ilyen időben részt venni a társas együttélő örömeiből. De bizony még is csak voltak vagy huszoneg. Igaz, hogy a tárgyszorozat gazdag volt, a mi pedig Feig urnak egyik fő éltojeje, miután ilyenkor sokszor a tárgyhöz lehet szólni... Dejsze' most a sok hozzászólásával majdnem megjárta. Vedrál ur ugyanis »Volf»-nak nevezte. — »Elnök ur, szót kérék és elmarasztalást Vedrálk urre» szólalt föl Feig ur, — a mire Ladányi Ede tintartót ajánlott fel... De következtek a szomorú percek. Elnök ugyanis elrendelte felolvasni a Szegedről eltávozott és az A. T. alelnöki állásáról lemondott Horváth István, a Tisza szálló étterem volt főpinczéres levelet, a melyben sajnálatlalt tudatja, hogy Szegedről eltávazása miatt nem vehet mostanában részt a további összejöveteleken... A távozó jöbarát és kartársat lelkesen megéljenzették és szívbőlü ajánlatait fejezte ki eltávazásán minden egyes tag. Az A. T. miután az A. T. rendszabályait 100 példányban kinyomatni rendelte, a szegedi szállodás, vendéglős és kávézó uraknak szavazott egyhangulag köszönetet, a miért azok az O. P. E. eszméjéhez elvben hozzájárultak, és erre nézve s. k. néveláírásaikat is adták. Ez úgy elintézte (a londoniakról

fennebb szölvünk) s még egy-két indítvány megtevete után Elnök az értekezletet berokesztte.

»Bajban» a Nemes vendéglős írója. Illejevits ur — kiről Dennert József ujvidéki kartársunk a »Nemes vendéglöst» írta s mely közlemény az Ujkor 4-ik számában látott napvilágot — megtudta, miről beszél a »Vidék» és miután még azt is megnevezte neki, a ki az ő b. üzletét ingyen hirdeti, elhatározta magában, hogy azt az urat (már mint Denner J.-t) meg fogja lezékeltetni. Oda is izent, hogy: »Tessék egy pár szóra átfáradni.» »Oit lesztek estére», izente vissza Dennert ur. És szót a zenész uraknak: »Estére megyünk a Nemes vendéglöbe.» »Oit leszünk», mondták a dádek. »De a hegedű helyett bottal!» — »Nekünk ez már mindegy, csak kis pielní való legyen... Este záras után tehát meg ment Dennert ur egy sereg magával és letelepedett egy asztalkoz, a melyet látva a nemes vendéglős, feléjük se igen ment, gondolván, hogy majd meg a cigányok táncoljanak, ő meg muzsikáljon...?...

A hibás olvasókhöz. A mult számunkbani »Szegedi pinczéség köréből» az Ebenspanger Ferenczre vonatkozva a magyar ipart szót sértőnek látták és akarták elhítteti vagy négyen-öten ezt a fentvel. Mi pedig erre »Minden Tamás», az egyezer boldonság szerkesztőjének kértük egy nézve véleményét. Minden azt mondta: »Az olyan hibás olvasók ellen nem lehet más módot alkalmazni, mint majd az O. P. E. tanintézetébe befogattni őket s tanulattni velök olvasást.

Pinczervásár. Irt förtött Szegeden, igaz, ez a szomorú eset itt történt, Atrényi ur, ki a vásárbán szinte részt vett, a következőleg beszélte el. A szabadkai ügynök, Horváth Lajos, ájtott Szegedre, hogy négy pinczér alkalmazottat fadjon fel egy ottani üzlet számára. Fischer ügynök, kihez legelsőbbben ment s legott előadta neki szándékát, hamar kapja magát (reggelt volt) és ment a pinczér urakért. Többeket az ágyból hajszolt ki, hogy csak siessenek talpra, mert kitünő üzlet van stb. Hamarjában, alig tíz percz multán, már vagy tizennégyven álltak Fischer ügynök közvetítő osztályában és vártak a kitünő üzletre. Elölép a szabadkai ügynök és mondja, hogy neki négy emberre van szüksége. Tessék választani a melyen jól esik, ha nem is mondta, de gondolta Fischer. Elölép erre egy elegáns ruhájú és jól gondozott bajuszu kartárs és ajánlja magát a szabadkai ügynöknek.

»Hm, maga nagyon gonozza a bajuszát.»

Egy másíknak:

»Maga öreg.» (Huszonhat-harmincz éves.)

Egy harmadiknak:

»Maga socher.»

Egy negyediknek:

»Maga zsidó.»

És így fitymálta ki az egészét. A tizennégy-tizenöt közül nem vett fel egyet sem. A többi ügynöknel — miután ezeknek egy csepp kedvük se volt a szabadkai ügynök kedveért összevágattani a várost és előteremteni egy sereg pinczért — se talált kedvére valót.

Hogy Atrényi urnak felháborodása jogos volt (igen, mert mind üzletember volt, mondta), helyben hagyjuk, de nem tartjuk helyesnek, hogy a tizennégy kartárs között még csak egy sem akadt, a ki valami jó vadmagyarosan oda vágta volna annak a fixrozó urnak:

»Kivel méltóztatik beszélni, »pinczérrel» vagy tán a bocskor tisztogatójával?»

BAJOS DOLGOK.

Nagyon tisztelt szerkesztő ur!

Az „Ujkor” multkori számában olvasva többek nyilatkozatát Bauer N. győri ügynök hanyagságáról (?), melyre vonatkozva nekem is volna egy-két szó megjegyzésem.

Ezelőtt két évvel Győrben voltam és csakugyan Bauer ur által Győrben elhelyezve lettem 100 ft óvadékkal, melyre azonnal köteleztem is magam 25 forint közvetítési díjat adni, a mit meg is fizettem. De Bauer ügynök evvel nem elégedve, még fenyegető leveleket küldött hozzám, az elmaradott honorar követelés címén azt, melyet én már vonakodtam megadni. És csak akkor hagyott fel fenyegetéseivel, midőn azt mondtam, hogy feljelentem zsarolás miatt a hatóságnál.

Ezen igazságtalan eljárás miatt már én azon időben indítványoztam t. kollégáim között a mai sikeres terv kivételét, ma pedig, midőn már ezen üdvös eszmét a győri egyetlennél nem mégis valóstították, elmulasztatlan kötelességemnek tartom a pinczérlek lapja, az Ujkor által a győri egyetlehez rebegő imaként hála üdvözletemet eljuttatni, és kötelességemnek fogom tartani mindenkor bizonyító nyilatkozatot adni t. kollégáimnak alapos állításáról, csak-hogy már valahára véget vessenek legalább a Dunántulban (mindenütt) az ügynöki zsarolásoknak, a melyet hosszú évek láncozatlan át mint rabigát hordozunk.

N.-Kikinda, 1898. április 7.

Kiváló tisztelettel
Poczik Lajos,
főpinczér, Nemzeti kávéház.

Dávid Sándor levelére.

Örömtelt szívvel veszem tollamat kezembe s az örömtölt reszketegen, míg soraimba kezdenék, ajkaim önkénytelen rebegik a »hál Isten« szót, hogy egy elveszettnek hitt jóbarátom, Dávid Sándorról hallok újra hirt. Ah és mi kedves, meglepő a hír, t. barátom, a mi lapunk, az »Ujkor«-ban, mint jó ügyünk egyik harczosa, lépett ki tollával a nyilvánosság elé és szólítja fel hévvel kartársaink, a magyar pinczéri kart, nemes tett, készség és buzgalomra saját érdekei, a mi szent ügyünk iránt.

Üdvözlöm barátomat, üdvözlöm a többi ügybuzgó nyagokat és kérem Istenem, hogy segítse mielőbb azon czéloknak megvalósíthatását, a melyekért a magyar pinczéri kar minden kiváló és nemes felfogással bíró értelmisége küzd és fáradoz. Buzgólnak, tesznek, harcolnak mindannyian azon zászló alatt, a melyen létünk, jövőnk, becsületünk van himezve.

Kedves kartársaim!

Hogy ezen zászlót, az országos »Pinczér-Egyesület« zászlóját, mielőbb diadalra vihesstük, jöjjünk mindannyian, jöjjön mindaz, a ki csak magyar szívvel és érzellemmel bír s ne maradjon egy se ki sorunkból s a zászló alól, a melyre a let-és becsületünkért harcba megyünk és a melyet onnan fenn tartva és győzelemmel hozhatunk vissza, ha mindnyájan össze és velünk tartotok.

Eljen tehát az összetartás és az »Országos Pinczér-Egyesület.«

Hirschl Gyula,
a nagyszálló szoba főpinczére
Zimony.

Válasz egy állítólagos szaklapnak.

Hogy bennünk megkritizáljanak, ez ellen nincs kifogásunk, sőt ellenkezőleg mindenkor örömmel vesszük a jó tanácsot, mert az igazságos kritika nem ismer más czélt: mint javítani. De hogy bennünket valaki kritizáljon és átélje a »jogos kritika« határait, ez ellen mindenkor ünnepélyesen tiltakozni fogunk.

Az A. és V. nem tetszik az, hogy nekünk nem tetszik, hogy néhány lelki szegényt, kik bányaságukkal egy mozgalmat akarnak előjuttatni, kicsinyt megcsipkedtünk; ennek a lapnak nem volt talán más »töteletke« és kamat fejében egy kormosistának akart hizelegni, így talán lerontott? de hogy a zöldsáz vendégszónok a lapja kapva kap az alkalmon és az A. és V. cikkeit lenyomatja az előttünk nagyon is érthető, mert Istenem, a kenyéringigység mit nem tesz mindent; de hogy ezenkívül bennünk egy »megrovási kalandban is részesít« ez előttünk egy rejtély. Kijelentjük, hogy mi senkit meg nem bízunk, hogy nekünk reklámot csináljon, s nem is leszünk hajlandók utólagosan reklámért fizetni. De most felmerül a kérdés: voltaképen mit is akart ez a szaklapnak csufoft papiros avval elérni? Nekünk kárt csinálni? hisz ez nem lehet, nekünk annak a lapnak az előfizetőiből egyet sem fog sikerülni megkapunk, mert annak is csak másfél abnonenséi vannak; mit akarhat tehát akkor mást?? Nekünk kárt tenni talán, hogy más ne fizessen elő? ez sem lehet, mert bizony azt a lapot nem igen olvassák, s nincs is igen elterjedve. Vagy talán csak bosszantani akar, mert nekünk az ügynökök nem a kenyéradóink, vagy talán mert ezeket az urakat nem fél szemmel nézzük? Akármiféle »sugó« idézte elő ezt a firkalást, de mi tanácsot attól a t. laptól nem fogadunk el. Mi a hazai és nem a Schultzeinus pinczerek érdekeit szolgáljuk, és mindenkor úgy fogunk cselekedni, ahogy nekünk tetszik: tehetjük azt annál inkább, mivel mi nem köszönjük e lapnak létezését az ügynököknek, még kevésbé egyes füres fejek dicsőítésének, tehát függetlenek vagyunk minden irányban. Hanem arról biztosítjuk, hogy a »mi fánk nagyobbra fog nőni«, mindezt Önök hiszik, mert az »Ujkor« a kartársak nagy tömegje talán fenn, a buzsiú szaklapot pedig nem »a bércecs völgyes hon minden pinczérje« hanem, a fételőlkodás és a nyugdíj-biztoság nyakára másszasa. Különbén majd erre a ponyva lapra jobban ügyelünk.

Mire jók a mostani egyletek? . . .

Igen, úgy történt ez, és hogy minden szómat bebizonyítsam, itt van Tandari János bátyám, ki annak az esetnek szemtanuja volt és mondta tovább Ádám ur.

Egy pinczér kartárs, ki hosszú ideig tagja volt a szegedi pinczér-egyletnek és ki hogy innen elkerült, nem soká rá visszatört betegen Szegedre. Színtelen, sápadtan — a betegség messziről látszott rajta — jött be üzletembe s hozzám panaszkodva és kérdezni, hogy hol lakik az egyleti orvos? . . .

— Volt már az egyletnél?

— Egész nap ott szaladgáltam, de mindenütt elutasítottak.

— Jólvan barátom, itt van egy forint és a szomszédban lakó orvoshoz küldtem őt, meghagyva, hogy onnan jöjjön hozzám vissza. Nemsokára jött. Most itt van még egy forint és menjen a patikába. Így részesült az a nyomorult beteg ember egyleti orvos és patikában. Egész nap ott járt rajtuk nagy betegségében és ottan a csekély kis két forintnyi segélyben nem részesítették, a mit már ő pedig tisztelesen befizetett. . . . Nem ám, de volt akkor kiadni és elkölteni való pénz elég, mikor

ahhoz a szegedi kongresszushoz és elhelyező osztályhoz a papirokat és tollakat beszerették. Akkor nem kérdezték, hogy azt az egyleti pénzt mindezekért csak úgy »kiadni« érdemes-e? de most, ha jön egy félholt és még anyagi inszenben is szenvedő »collega« az egylethez, az első kérdésük: tagja most az egyletnek? ha nem, tessék csak nyomorúságsval mások nyakára menni és ne az egyletre és kinyilatkoztatják: itt az nem vétődik ám figyelembe, hogy ön annak az egyletnek tagja ennyi és ennyi ideig volt. De igaz is volt annak a t. tegy urnak, a ki egyszer alkalommal az egyletfőnök így nyilatkozott: T. uram, mi azt az egyletet csupán csak becsületből tartjuk fenn...! Ezen szavakról magyarázatot adni úgy hiszem fölösleges. ...

Szerkesztői üzenetek.

Pimperl J. Beszél. Be azért csak hadd jöjjön a másik is. Aki magyar, meg kell nyerni, a nem magyarba magyar szellemet — ontani.

Poszák Kikinda. lapunk és az ügy pártolását kérjük kiterjeszteni. — B. figyelmét mindenkör.

Csatorás J. A. hgy. kártársakat buzdítani s lapunknak megnyerni kérjük. Levél meg.

Reichardt M.-V.-H. Csak akiket lehet. — Erdély még most fordult a másik oldalára.

Piszló M. Szeged. Mozgósítani kérünk, a levél meg.

Jurkóts, B. Bred. Megvagyunk győződve nemcsak buggalmáról és örülnék, ha már 10 000 érezné így — a jövő számba hozzuk.

Buyer F. X. Váradi. Azt nem is kívánjuk — csak b. hatás-körében és ha néha utja lesz ... Köszönet a másiktól.

Veisz S. Sopron. Ott még semmit se tudnak. Apostoloskodni a szent ügyek nevében és hírt mielőbb a mozaikról. — Kérésre teljesítve, lap ment.

Sifoss. Üdvözlét minden ügybarátunknak — alig várjuk, hogy a hír itt legyen.

Kokos Gy. lapok mentek, de még mozog, nem jöttek. *Moravsek Bpest.* Köszönjük az őszinte ügypártolást és kérjük is arra. Üdvözlét.

Kajfár P. Győr. Üdvözlöljük a nemcs elhatározásért D... csak tisztelni lehet. A lapok mentek.

Frencsis London. A dolgozatot várjuk. Még nem érkezett. A lapok mentek mind rendesen. Üdvözlét t. honfirtásainknak.

Ezen. Páris. Akik vannak még. London felkelt — Köszönet a pártolást. Üdvözlötünk a kulhobta.

Taraly. Szerencsétlenség történt.

APRÓ HIRDETÉSEK.

Ki állást keres
Ki állást nyújt
Ki üzletet vesz
Ki elad
Ki üzlet után tudakozdink
Ki valamit megtudni akar

forduljon az UJKOR apró-hirdetéseibe, hol minden szó csak két krajczár, vastagabb betűkkel 4 krajczárba kerül.

Ki valakinek hollettéről akar tudomást szerezni, 501 krajczáros bétyleget levelebe melkelve küldjön a kiadóhivatalsza s mi apunk utján fogjuk az illetőt felkeresni.

Főnök és főpinczér urak figyelmébe!

Előkelő megjelenésű **borfú,** ki eskis nagy üzletekben volt eddig alkalmazva, kéri czimének szíves megkeresését a kiadóhivatásban.

Üdönság minden emberre néve.

Hallatlan olosó árak.

1 óráknak üveg biztosítása 1 évre 30 krajczár.

Halló! ki beszél?

MISI ZSIGA, az amerikai óras!

Mi tetszik?

Hozzátok szőlők, Polgártársaim, hulljtok és csodáljátok a még sohasem létező és minden emberre néve oly előnyös indítványomat. Üzletemben egy újabb reformot csináltam és pedig nagyon fontos minden örülatudónak nézve! Minden polgártárs, a ki nálam zsebóráját, inga-, ébresztő- és fal-, egyzóval minden órat vesz és vet, 20 kr. évi díjzést mellett, irásbelileg és porvnyileg kötelezem magamat, tehát biztosított, minden néven övezendő, az óra szerkezetében esetho hibát, lejtés általi tröst javítani, oly Polgártárs ki nem vette nálad az órat, 30 kr. évi díjat fizet, továbbá pedig 30 kr. évi díjzést mellett, a zsebóra törött üvegét, barmennyi legyen is — egész éven általi egészére kötelezem magam felcsérlni. — Hasznos és czélzserű intézmény ez minden osztályhoz tartozó egyéniségre néve, így pl. az apa nyugodtan felkudhat és óráját nem kell félni a gyermek elől, batran leteheti mindenhova, a gyermek esetleg jatszhat vele, ha baj történik, van, a ki orvosolja az az órat a nélkül, hogy pénzbe kerülne. A munkás ember emelhet bármint is, nem kell félnie, hogy osszenyomja az órat, vagy más bajt csinál neki, elejtheti, az sem baj, hiszen van a ki megcsinálja, így minden ember be fogja látni, ennek czélzserű és pártjától előnyös voltit.

Polgártársaim! A legnagyobb gondot okoz egy rossz óra! Ha az óra megáll, nem tudjuk hányat ütött az óra, nem tudjuk hogy mikor kell az orvosságot bevenni, nem tudjuk, hogy mikor lesz a valtkon ovafolva, nem tudjuk, hogy mikor kell felkudni, vagy felkelni, de a leg-nagyobb baj az, hogy nem tudjuk, mikor kell a kávéházból távoznunk — t. draga feleslegunkhoz, még ami fő, a fiatal ember nem tudja pontosan a rendez-órák betartani, ez mind tudvalevőleg a rossz órák következménye, tehát Polgártársak, ezen segíteni kell, a pontoságot becsület követelni — ez és mind 50—60 kr. évi díjzést mellett, üvegeket kívül 20—30 krajczárért megszereshető! — Fel tehát Polgártársaim! Itt az idő most vagy soha. Meg kell próbálni, nem bánja ezt meg soha senki!

Annakivül vagyok bátor a n. é. közönségnek figyelmét arra terelők hogy ékszerök, láncok, órák a legújabb találmányok, legújításosabb zárgamon szobott órák mellett, haphatók nálam, ugyneztől mindentem a biron számba sárok tárgyak hallatlan olosó árban lesznek nálam a leg-nagyobb pontosággal, jótállás mellett elkészítve, illetve javítva.

Bátor vagyok a t. közönségnek hallatlan jutányos ár-nyegyekmet b. figyelmébe ajánlani.

Egy fali óra 1 frt 50 kr., 5 évi jótállással, úgy szintén fali kerek órák bádög rámban az elolápon üveggel, ami másutt 2 frt 25 krba kerül, nálam 1 frt 75 kr., 5 évi jótállás mellett.

Kedvezményes árak:

Nyolc naphan egyszer felzandó zsebóra, ezüst és aranyozott ezüst 6 19 90 frt. Zenelő órák 7 frtől 150 frt. Inga-órak 6 25 frtől 50 frt. Kakuk-órak 3 frtől 45 frt. Konyha-órak minden 8 naphan huzandók fel. 2 36—7 25 frt. Schwarzwaldi fali órák külön fele alakban 1 65—8 frt. Ébresztő-órak 1 80—2 22 frt. Zsebórák 3—170 frt. Órálan-csók 50 krtól 65 frt. Gyűrűk 3 frtől 150 frt. Férő melltkék 1—54 frt. Fülbevalók 25 krtól 2 90 frt.

Látesővek 3 25 frtől 24 frt. Szemegek adékteretben 25 krtól 50 kr. Minden nagysága és a leginombab anyagból levőüveg, megfelelő szemhez, orvosiag megvizsgálva, ujezást keretben 1 frtől 2 50-ig Barometerek 25 krtól.

Ötvásó nagyító-üveg csontnyéllel 35 krtól 150 frt stb. Ekszerek és optikai tárgyak a legjutányosabb áron javíttanak. Minden e szakmba vágó dolgot dusan felszerelt raktáramban kaphatók.

Órákat a következő legmésékeltbét árak mellett javítok nagy pontosággal 3—10 évi jótállás mellett: 1 zsebóra tisztában 60 kr., 1 rugó vele, ha baj történik, van a ki orvosolja az bafelét 32 kr., egy bór zsebóra tartó 8 kr., 1 drb Spingler 26 kr., 1 órákales 3 kr., szem-üveg-tek bármily nagyságból 35 éros anyagból 6 kr., 1 zwickler selyem-zsinór 8 kr., 1 óra selyem-zsinór 11 kr. Minden egyéb munkát a legolesőbb árban számíttanak.

Egy bármily óraüveg csak 6 kr.

Van szemézős a nagyérdemű közönséget értesíteni, miszerint nálam **hétőn 6, e. 9-10 óráig és penteken 3-4 óráig** bármily vastagabb óra-üveg % kr. emeltt díjban csak 6 krtól kapható új uttal határodon az irant is tolvisszajutást adni, hogy a bálkónban 9 óra szertő ór üvegeket az omlottt díjban niert szándékozom így jutányos árban a t. közönségnek kizságotlanni.

A fentmeltt díjban ugyneztől megértem óráinvegek berakásával vannak előfoglalva, ennek tovtan kovesebb díjba kerül az üvegek kikeresése és kivesebb toltó és toltó díjba adásom. Továbbok elkerülése czéljából a n. é. közönségnek figyelmét az irasom elott **amerikai nagy czégtalakra** sziveskedek nyelni.

Bármely vastag óraüveg csak 6 kr. Egy kerek óra bádög ráma üveg számpallal 1 frt 75 kr. Európai és amerikai gyártmányok.

Nyomatot Schulhof Károly gőzerőre berendezett könyvnyomdájában Szegeden.

Czélzserű minden becsületes örülatudónak. Az amerikai legjutányosabb örülatudóház.

Eladó soknál vagy örülatudónak legzserűesb szabott árak esz-bözölésnek. Egy fali óra lánczará 1 forint 50 krajczár.

SZÉP VILÁGOK

AZ „UKOR” ORSZ. PINCZÉRLAP SZÉPIRODALMI MELLÉKLETE.

Kéziratok az „UKOR” szerkesztőségébe
(Polgár-u. 17. sz.) küldendők.

Felolós szerkesztő:
FLÓR GYÓZÓ.

Megjelen havonként háromszor:
1-én, 10-én, 20-án.

Emlékezés.

Néha hogy ha gondom árny s homálya szelyed,
Létkem a merengés lágy ölebe mélyed;
Mint a melyen áló álmodóm s nem élek,
Kedves emlékimmel régi szép időmbe
Vissza vissza térek . . .

Ah, mi kedv s gyönyörrel járok én e multhban,
Szinte hallni vélem, hogy szívem megdöbben:
Drága szülőföldem s his falumal látom,
Iskolás társaim lapdázósájt játsznak
A zöldes rét hátán.

Lapdázának a réten, várat körbe fognak,
„Szaladj”, hiáltozzák s engem hátba dobnak;
De kezemb kerül s én is dobok egyet,
Ha végére járunk, ez is, az is mondja —
„Gyerekek, játszzunk szöveget.”

Nekem ugyan elég volt ha egyet játsztam,
Tudja Isten, hogy én mindig másra vágytam.
A zsbongók zaját, mint tudtam, kerültem
S ugy örültem, ha a vén fűzek körében
Egy magam lehettem.

Nini, hogy sárgul a zsbavirág dombja,
Hajfást és rügyet vet a palakfüz lombja;
A „lakán” nagy gyorsan jár a fűzfűz malom,
Szemen a sok fehér ruhás lánykákon,
S egy szép kis angyalon . . .

Majd bús, hajtott fővel bolygók szerte-szétfel,
Gyerekek szívem fáj . . . ő nem kísér szemével,

Pedig ah, — de hogy nem, tekintete rajtam, —
Hajh! le drága idő . . . még csak alyg gyerek
S már szerelmes voltam . . .

De im, társainnak hallik lárázása,
Kacagnak, — egynek eltört piros lofása,
Magam is nevették rajta csendességben;
Hogy miért . . . hát Istenem, nevet a gyerek, ha
Más miúson eszében.

De fut már a nap is, vége felé járja,
Föl szállott a fenge, a fak sudarára.
Többi fajtásim még játszanak javában . . .
Alyg veszem észre, hogy már ottlón járok
Házunk udvarában.

Kondul az est harang, hangja int imára,
Gyerekek gyertek be az „Urangyalára”.
Édes anyám szava így hí’ bennünk szépen . . .
És mondjuk imánkat his testvéreimmel,
Hangost állta térdén.

Térdén állta regeb esti imát ajkunk,
Szeretett jó anyánk tekintete rajtunk.
Oly bölögelő néz ránk főság szemével . . .
Mintha most is látnám imádkozva csónában
Összetett kezével

Hej, de int az óra, magány esendő szelyed,
Létkem létjörője s gondja köze mélyed,
A mulakra vissza s rá száll a felejtés
És lün messze, messze, szép álmod angyala . . .
A szép emlékezés.

Flórá Gy.

Alyg várom azt a napot, a melyiken majd a „SZÉP VILÁGOK” legelőb számát — könyv alakú mellékletben — t. olvasóm kezébe szállatom. Az „UKOR” teljes csak ekkor fog lenni.

A „SZÉP VILÁGOK”, mint egy virág- és fűzfűz kert, hol az illtetel és újtan tanulóknak idő és hely fog adni a szépirodalommal szemlencsemetek tenyésztés és felnevelésére. A mai mutatvány számunkban már is meg vannak téve a próbák és ha azok nem is teljesen, de a jótől sincsenek messze. A kevés gyakorlatok a szellem kincseket csak gazdagítani fogják. (szerk.)

Az éjjeli harangszó.

Angyom meséiből.

Irja: Botoz.

I.

»Hol van az öreg bíró?»

»Bent van kérem alázatosan, azaz, igenis nincs itthon, csak a bíróné asszony.»

Majd el aléltam. A ki az uramat kérdezte a szolgától, nem volt más, mint a méltóságos Apáthy gróf . . . A mi házukban, a gróf . . . ! De fölkeltem sétve az asztal mellől és futottam az ajtó felé, a melyet a gróf ur már benyitott.

»Jó napot bíróné asszony!«

»Kezeit csókolom a . . . még ezt se tudtam bevégezni, úgy megijedtem, vagy hogy én jó magam se tudom, hogy akkor hirtelen mi is történt velem. A grófnak arca egész kikelt, egész feldult volt. Rá sem mertem nézni, pedig hát én csak jó szembe szoktam állni mindenkivel.»

»Bíróné asszony — kezdte a gróf gyorsan — én a férjét kerestem, de nem tesz az semmit, ha nincs is itthon, (elkezdtem mentetgetni) a mondani valómat magának is el fogom mondani, hanem csak arra kérem, hogy minden szavam teljesítve legyen.»

»Igenis méltóságos uram, kegyeskedjen csak reám bízni szándékát, semmi hibát nem fog találni dolgomban. Ugy lesz minden, a mint parancsolja.»

»Jól van, bíróné asszony, tehát — és lassabban mondta — ma este 9—10 óra közt negy-öt pandur fog ide jönni, — tudom hogy van még egy szobájuk . . .»

»Oh igen is van méltóságos urunk.»

»Jó, tehát a panduroknak engedje azt át és készítessen ott nekik helyet, továbbá a baktert, strázsákat este 9 órakor küldjék a tisztartó lakásába, a kocsmát pedig ne mulasztja el az öreg bíró megnézni, hogy fél kilenczre már zárva legyen. Megértett-e engem bíróné asszony?»

»Oh igenis meg, méltóságos grófnuk és mindent úgy fogunk tenni.»

»Jól van, megbízom én magában — vágott további szavaim elé a gróf — csak most még azt kötöm a lelkére, hogy mindebből egy árva szót meg ne tudjon senki is!«

És gyorsan eltávozott . . . de mikor a tornácunkból ki ért, jól hallottam én azt a magához intézett szavait: »várj csak te kötelere való gaz kölyök, majd elbánok én veled . . .!»

»Ki lehetett az? . . . Ki volt az? . . . — kérdezték többen a hallgatóság közül.»

»Ugyan no, várjátok be már legalább, úgy is a végén vagyunk nem soká . . .«

Mikor az uram hazajött s elmondta neki, hogy a gróf nálunk volt és miket beszélt, egészen elémúlt, hogy mi lesz most már ebből? . . .

»Hát te mit se tudsz erről a dologról?« — kérdeztem őt.

»Ha agyon üténének se tudnék mondani semmit.»

»Hát a Gyömörey Bandi urfi, meg a Jolán gróf kisasszonyról még te semmit se hallottál beszélni?»

»Hogy ne hallottam volna!«

»No látod . . . mind a miatt van ez.»

Az uram úgy nézett rám, mint a ki a dologból mit sem ért. Elmondtam hát neki:

»Tudod, mi előttünk, asszonyok előtt nem tud elrejtőzni semmiféle titok sem. Azt is meg tudtuk tehát, hogy Gyömörey urfi egy levelet küldött az Apáthy gróf urnak, a melyben megírta neki, hogy leányát, — az ő kedves Jolánját — ezen a héten egy éjjel el fogja vinni a kastélyból és megesküszik vele. De még a bolond Gyömörey (isten bocsá' bűnöm, hogy má' ezt mondatja velem) azt az éjjelt, órát is megírta, a mikor mindez meg fog történni . . .»

»No ezt má' csakugyan ti asszony-

félék találtatok ki magatok között,
— mondta nevetve az uram.

»Magunk . . . ! No, no. Majd meg fogod látni, hogy ez mind úgy fog lenni, a mint én mondtam most neked. De meg hiszen hallhattad te már azoknak a Gyömöreyeknek hírét. . .

(Vége következik.)

Tardy Gábor költeményeiből.

I.

Arany fürtű szőke kis lány.

Arany fürtű szőke kis lány,
Te vagy nekem mindenem! . . .
Szép szemeid sugarába
Látom a magas egem.

Benne látom menyországom,
Boldogságom csillagom . . .
Te vagy égő szerelmemnek
Legszébb gyöngye, mondkatom! . . .

Te vagy nekem e kis földön
Minden, ami drágaság . . .
Ha öleltek el is mulhat
Felőlem e nagy világ . . .

II.

Csak annyit mondj . . .

Minden ami szép e világ kerékén . . .
Neked adom, csak te legyél az enyém!
Neked adom ifjúságom s szívemet,
Csak annyit mondj, csak annyit, hogy szerelk . . .

Tardy Gábor.

Igaz-e?

Igaz-e az mit a népek beszélnek?
Igaz-e, hogy más boldogít lételed?
Ha nem igaz, jér keblemré s mond meg itt:
Hogy kivélem nem szeretsz te más senkit.

De ha igaz s mást kerestél helyetlem,
Ugy, légy boldog s álljon meg a jó Isten.
Én meg megyek keresni egy oly helyet,
Hol talán ellom' feledni nevedet.

Elmegyek én olyan messze Téliéd,
A hotá még hír se jöhet feléled,
Ott élek majd érejtve a világot
S látol hozzád, hüllemé lett babámból.

Dautlich Gyula.

EGYEZER BOLONDSÁG.

Borókás Bonifác z háza.

MINDEN TAMÁSTÓL.

IV.

A török fővárosban, Konstantinápolyban már egy esztendeje kelt ropant feltűnést egy isteni szép hölgy, a ki rendesen egy idegen katonatiszt karján sétálja körül az akkori időben még aszfaltozatlan utcákat. A kontyos török uraknak ugyan ez egy kissé megbotránkosztató is volt, miután a »Korán« s csak egy az Isten és Mohamed az ő prófétája rendelkezéséből a török hölgyek a nyilvánosság előtt csak arcot eltakaró fátyollal jelenhettek meg. Csak-hogy persze a jó törökök ezen rendelkezésnek csak akkor hívei, midőn eszükbe jut, nem pedig mikor egy ilyen gyönyörű Evát láthatnak szemtől szembe és bámulhatják annak tündér bájait. Marina mindezt látta és büszke volt rá. Hűségében csak úgy emelkedett keble a selyem fűző alatt, ha észre vette, hogy többen is néznek utána.

Három hónapot töltöttek már új helyükön, a mely időt mint egy gerle pár élték át — és a mely után szerelmük egén feltűnt valami kis csillag, vagy talán egy elborult . . . ? A szép Marinán mintha egyszerre csak változás esett volna. Nyugtalan és idegessé lett. Egyszer egy ilyen nyugtalan percében megkérdezte vitézeit:

— Kedvesem, hát mi csak mindig ilyen vadgalambok módjára fogunk élni? Se pap, se esküvő?

— Kőll is nekünk az ilyen czeremónia, mikor így is boldogabbak vagyunk

a török császárnál magánál — mondta nevetve és nem komolyan Marina kedvese.

Marina nem szólt és a kijelentésbe belenyugodottnak látszék. Hej pedig, ha bent látott volna a mágnás fi . . . Volt is ez eszébe, egy szikra gondolatja se jött a Marinája iránti kételeme . . .

Virág vasárnapja volt és egy két nappal több, hogy a szép ruhás katonatiszt és a nagy kalapos leánya Konstantinápolyban éldegéltek szerelmesen és boldogan. Tehát ezen a napon történt, virágvasárnapkor, midőn az ebédnél voltak s költöttek azt el vidám csevegés és jászi kedv között, nem gondolva senki és semmi másra. Hozzjuk az ebédelőbe, egész hirtelenséggel három török pandur lépett be.

— Hé komé, hát az adjon Isten hol marad? Vagy talán »keedeke« azt nem tanulták, hogy egy más házánál köszönni is szokás! Adta buta fajankói! — fejezte be elégtelen szavait a katonatiszt.

Azok pedig, miután magyarul nem tudtak és hinni pedig szentül hitték, hogy az ifju férj öket ebédre marasztalja, ezen meghívtást ők nem hogy csak el nem fogadták, hanem meg erősen ültakoztak ellene.

— Tessék, itt van ez a paksaméta. — mondták a pandurok törökül — és átnyújtottak a mágnásnak egy istentelen, nagy papirost . . .

— Tessék elolvasni!

Olvassa az öreg apátok, gondolta magában mágnás urunk — miután ő nem tanult vala török írást. . . Nagy nehezen, végre valami indiai nyelven (a melyet még legjobban a szép Marina értett meg) kislabilázta a kontyos pandur, hogy:

»Osztrák magyar meg Magyarországból elszökött egy katonatiszt, a ki lopott, silkszott és gyujtogatt. Ezen osztrákország és Magyarországot tehát felkéri a velük barátság-

gos lábon álló állam és birodalmakat, hogy azt a nevezett katonatisztet elfogni és kiadni kegyeskedjenek. — Punktum.«

Még a pandur ur azt is megkérdezte a mi mágnásunktól, hogy »Még értette?« . . .

— Persze hogy megértettem! — dörgött a feszes katonatiszti ruhában lévő és kérdőre vonta a kontyos pandur vezért, hogy mily jögon merészel ő véle — mint magyar mágnással — ilyen czudarságot közölni. . . ? A török császárral elcsapatom hivatalából! fenyegette meg a kontyost, a vérig sérített mágnás.

Az pedig felelt:

— Ön katonatiszt és Magyarországból megszökött . . . és intett a két másik kontyos társának. . .

(Folst. köv.)

Innen-onnan.

A hős. A jelenet egy kávéházban játszódik le és azzal végződik, hogy az egyik ur pofon vágja a másikat. A pofon vágott ur nyugodtan kiiszsza a kávéját, aztán haragtól villámló szemmel lép oda a másikhoz.

— Hallja — mondja neki fenyegető hangon — ne merje senkinek elbeszélni, hogy pofon vágott, különben meggyűlik velem a baja.

Feltűnően. Színházi szolga (egy urhoz, ki az első emeleti erkélyről leesett a földszintre): Kérem, uram, ne viselkedjék olyan feltűnően, mert ki fogom vezetetni.

Többeknek. A kik Minden Tamás után — a visszautasított lapok ügyében — kérdezősködtek, tudomására hozzuk, hogy Minden Tamás az anyaszentegyház megbízásából a harangokat Rómába kísérte, ne hogy azok ott elszöjljék magukat. Ezen utjából Minden Tamás csak a feltámadás után fog visszatérni.